

יהודה וילמוש דברים לזכרו

עזרא צימרי
קבוץ מרחביה

לא נתקלתי ביחס כה חם למזרע. יהודה היה, לא רק טכנאי-הזרעה, הוא היה איש מקצוע מעולה, מטפח וגם מדריך.

לימים, משה היימן צירף אותו אלי לעבודת שיפוט המבנה הגופני. עד מהרה עבדנו כצוות, הידידות והחברות שלנו התהדקה, ונוצרה ממש כימיה ביננו. היתה לו עין מקצועית ולמדתי ממנו הרבה. כאשר נסענו לשיפוט באזור שלו, ראיתי שוב ושוב, את אהבת הרפתנים אליו.

הבית של יהודה ורחל היה אמנם בסביבה עירונית, אבל בחצר התרוצצו תרנגולות, וגולת הכותרת - הסוסה שלו, אותה אהב בלב ונפש. אהבתו לבעלי-חיים היתה כמו אהבתו לבני אדם.

לא פעם הזדמנתי לביתם לקפה, הבית היה צנוע, בית חם. ליד מיטתו ניצבה תמונת אביו, יהודה ידע היטב מאין הוא בא ולאן הוא הולך. פעם בהיותנו בשיפוט בגליל המערבי, קפצנו לקבוץ יחיעם שם התגוררה אמו (אצל אחיו). פגשתי אישה אצילה, היא כיבדה אותנו בעוגיות מיוחדות מעשה ידיה.

לאחר שראיתי את תמונת אביו והכרתי את אמו, הבנתי ממי ירש כל-כך הרבה טוב-לב. יהודה היה גאה במשפחתו: בתו, בניו ונכדיו. הוא היה בעל מסור למופת, סעד באהבה ובחום את רעייתו במחלתה הקשה.

אחרי שעבר זמן מפטירתה של אשתו, התקשר יהודה עם חוה. לפני זמן לא רב, הזמנתי אותם לפתיחת תערוכת ציורים שלי בבית שטורמן. יהודה למרות שלא היה בריא, הגיע כשהוא נשען על מקל הליכה, מנסה להסתיר את הצליעה. זה סימל עבורי את החברות שהיתה ביננו.

ביום חמישי 4.12.2003 במזג אוויר סגרירי, באו בני המשפחה ועשרות רבות של מכרים וידידים, ללוות אותו, איש יקר, בדרכו האחרונה, לאחר מחלה קצרה. בעת שהבנים אמרו קדיש, ירד גשם שוטף, ואני חשבתי בליבי הדואב: השמים בוכים עליך יהודה.

יהי זכרו ברוך ■

לפני למעלה משלושים שנה הכרתי את יהודה כאשר נכנסתי לעבוד ב"און". בשנות השבעים אגודת "און" היתה "משפחה". יהודה, יותר מכולם, סימל עבורי את החברות והרעות שאינה תלויה בדבר. יהודה היה גדול תרתי משמע, וכגודל גופו כן גודל ליבו. היה לו לב רחב, לב זהב. כאשר נסעתי אתו להכיר את האזור שלו, הבחנתי מיד, כמה הערכה ואהבה רוחשים לו הרפתנים. בשום אזור אחר

